

Forfatter: Knudsen-Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Folk

Citation: Knudsen-Hjortø, Knud: "Folk", i Knudsen-Hjortø, Knud: *Folk*, 1903, s. 84. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_03-shoot-idm140364984497104/facsimile.pdf (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Folk

»Nej, nej,« sa Therkelsen, for hvem forretning ikke var nogen lidenskab.

»Mæ—n, alt hvad der tilstræber vor materielle opholdelse, opfindelser, de såkaldte fremskridt — jeg siger såkaldte — kort sagt alt det nyttige, det åndeligt dyriske kalder jeg det i modsætning til sanselig nyden, det indeholder ingen opstandelseskraft; den må vi søge i den verdenslyende trang, det såkaldt unyttige, altså religion og poesi. Disse to — — faktorer har i sig opstandelsens mulighed, og man tør vist ikke påstå, at det menneske, i hvem blot poesien er levende, vil gå fortabt. Li poesi er dog en art religion, et ædlere hedenskab, som vistnok i sig gemmer en spire til salighed. Ja, jeg ved godt, at jeg her kolliderer med — naturligvis med Indre Missjon —«

»Naturligvis,« sa Therkelsen.

»Og vel endog med teologien i det hele, mon ikke, Harald?«

»Jo—o,« mente Harald. Han var midtvejs til filosofikum og altså endnu ikke fagmand i teologien, men han følte nok, at her skulde divergeres.

»Ja, heller ikke Harald mener at kunne dele den opfattelse med mig. Jeg står vistnok overhodet noget ene med mit syn på den ting, men det er nu engang mit og—e, ja.«

Fru Lind tilkastede den ensomme et kærligt blik. Fru Laursen var betæet og turde ikke gøre nogen af de mange spørgsmål, der bevægede sig i hende. Han selv så op til de store hedenfarne på væggen; de syntes nok at kunne være med til del med poesien.

Therkelsen så samme vej. »De folk troede på idealerne,« sa han, »som nu er opgiet.«

»Opgiet er idealerne vistnok ikke, nej. Næ — der er tider, hvor de fordukkles, ligesom der kan slå sig en på et spejl, uden at det derfor ophører at være et spejl, og